

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Oktawian Nawrot

w sprawie z powództwa B.Ś., B.D., J.R., M.N., M.M., J.O., A.M., D.G., A.S. i D.D.
przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Zespołowi Zakładów Opieki Zdrowotnej
w S.

o wynagrodzenie za pracę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych
w dniu 11 lutego 2026 r.,

w przedmiocie skargi nadzwyczajnej Prokuratora Generalnego od wyroku Sądu
Okręgowego w Kielcach z 10 stycznia 2024 r., sygn. V Pa 66/23:

- 1. odrzuca skargę;**
- 2. znosi wzajemnie między stronami koszty postępowania
przed Sądem Najwyższym wywołane wniesioną skargą
nadzwyczajną.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Sandomierzu wyrokiem z 7 czerwca 2023 r. zasądził
od pozwanego Samodzielnego Publicznego Zespołu Zakładów Opieki Zdrowotnej
na rzecz powódek kwoty po 500 zł tytułem częściowego wynagrodzenia za pracę
za lipiec 2022 r. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 sierpnia 2022 r.
do dnia zapłaty, orzekł o kosztach postępowania oraz rygorze natychmiastowej
wykonalności.

Wyrokiem z 10 stycznia 2024 r. Sąd Okręgowy w Kielcach na skutek apelacji pozwanego Samodzielnego Publicznego Zespołu Zakładów Opieki Zdrowotnej w S. od wyroku Sądu Rejonowego w Sandomierzu z 7 czerwca 2023 r. (I) zmienił zaskarżony wyrok i powództwa oddalił, nie obciążając powódek kosztami procesu; oraz (II) zasądził od powódek na rzecz pozwanego po 165 zł wraz z odsetkami tytułem zwrotu kosztów procesu za II instancję

Skargą nadzwyczajną z 8 maja 2025 r. Prokurator Generalny, na podstawie art. 89 § 1, § 2 i § 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (tekst jedn. Dz.U. 2024, poz. 622) z uwagi na konieczność zapewnienia zgodności z zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, zaskarżył w całości wyrok Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 10 stycznia 2024 r. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1. naruszenie zasad, wolności i praw człowieka i obywatela określonych w art. 2 oraz art. 65 ust. 4 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, tj. zasady demokratycznego państwa prawnego i stworzonych na poziomie ustawowym kryteriów ustalania minimalnego wynagrodzenia za pracę poprzez czynności SPZZOZ w S. polegające na niezasadnym wyrażeniu akceptacji dla stanowiska o niezakwalifikowaniu powódek od dnia 1 lipca 2022 r. do grupy zawodowej nr 2, dla której współczynnik pracy wynosi 1,29 wymienionej w załączniku do ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego niektórych pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych, a przez to naruszenia wymogów określonych w ww. ustawie, wyznaczających minimalną wysokość wynagrodzenia za pracę;
2. rażące naruszenie prawa materialnego, tj. art. 3 ust. 1 i 4, art. 3a ust. 1, art. 5a ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego niektórych pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych (Dz.U. 2022, poz. 2139) w brzmieniu ustalonym ustawą nowelizującą z dnia 26 maja 2022 r. o zmianie ustawy o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego niektórych pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2022, poz. 1352) oraz pozycji nr 2 i 5 załącznika do powyższej

ustawy poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i nieuprawnione przyjęcie, że pozwany SPZZOZ w S. prawidłowo przeprowadził kwalifikację powódki D.D., zatrudnionej w pozwanym szpitalu na stanowisku pielęgniarki specjalistki, do 5 grupy zawodowej, przy współczynniku pracy 1,02 wynikającej z aktualnego załącznika do powyższej ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. po jej zmianie ustawą nowelizującą z dnia 26 maja 2022 r., a nie do grupy zawodowej 2, przy współczynniku pracy 1,29, podczas gdy zastosowana przez pracodawcę kwalifikacja była nieprawidłowa, ponieważ przyporządkowanie pracownika do grupy zawodowej następuje według kwalifikacji wymaganych na zajmowanym stanowisku pracy;

3. rażące naruszenie prawa materialnego, tj. art. 3 ust. 1 i 4, art. 3 a ust. 1, art. 5a ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego niektórych pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych (Dz.U. 2022, poz. 2139) po wejściu w życie nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 26 maja 2022 r. o zmianie ustawy o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego niektórych pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2022, poz.1352) oraz pozycji nr 2 i 6 aktualnego załącznika do powyższej ustawy poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i nieuprawnione przyjęcie, że pozwany prawidłowo przeprowadził kwalifikację powódek B.Ś., A.S., D.G., A.M., J.O., M.M., M.N., J.R., B.D., zatrudnionych w pozwanym SPZZOZ w S. na stanowiskach pielęgniarek specjalistek, do 6 grupy zawodowej, przy współczynniku pracy 0,94 wynikającej z aktualnego załącznika do powyższej ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. po jej nowelizacji ustawą z dnia 26 maja 2022 r., a nie do grupy zawodowej 2, przy współczynniku pracy 1,29 podczas gdy wdrożona przez pracodawcę kwalifikacja była nieprawidłowa, ponieważ przypisanie pracowników do poszczególnych grup zawodowych następuje według kwalifikacji wymaganych na zajmowanym stanowisku pracy;

4. oczywistą sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez ustalenie, że powódka D.D. od dnia 1 lipca 2022 r. została prawidłowo zaszeregowana przez pozwaną SPZZOZ w S. do grupy zawodowej nr 5 określonej w Załączniku do ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego niektórych pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych (Dz.U. 2022, poz. 2139.) w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą z dnia 26 maja 2022 r. o zmianie ustawy o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego niektórych pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2022, poz.1352) w sytuacji gdy powódka (ewentualnie stanowisko pracy zajmowane przez powódkę) z mocy prawa została zaszeregowana od dnia 1 lipca 2022 r. do grupy zawodowej nr 2, określonej w aktualnym załączniku do powyższej ustawy, przy współczynniku pracy 1,29;
5. oczywistą sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez ustalenie, że powódki B.Ś., A.S., D.G., A.M., J.O., M.M., M.N., J.R., B.D. od dnia 1 lipca 2022 r. zostały prawidłowo zaszeregowane przez pozwaną Samodzielny Publiczny Zespół Zakładów Opieki Zdrowotnej w S. do grupy zawodowej nr 6 określonej w załączniku do ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego niektórych pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych (Dz.U. 2022, poz. 2139) w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą z dnia 26 maja 2022 r. o zmianie ustawy o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego niektórych pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2022, poz.1352) w sytuacji, gdy powódki (ewentualnie stanowiska pracy zajmowane przez powódki) z mocy prawa zostały zaszeregowane od dnia 1 lipca 2022 r. do grupy zawodowej nr 2, określonej w załączniku do powyższej ustawy, przy współczynniku pracy 1,29.

W oparciu o powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Kielcach wraz z pozostawieniem temu sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania, w tym postępowania ze skargi nadzwyczajnej.

Pełnomocnik powódek, w odpowiedzi na skargę nadzwyczajną z 23 czerwca 2025 r., poparł w całości skargę nadzwyczajną, w tym zawarte w niej twierdzenia i wnioski.

Pozwany, zastępowany przez profesjonalnego pełnomocnika, w odpowiedzi na skargę nadzwyczajną z 23 czerwca 2025 r. wniósł o oddalenie skargi oraz zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 89 § 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (tekst jedn. Dz.U. 2024, poz. 622, dalej również: „u.SN”), jeżeli jest to konieczne dla zapewnienia zgodności z zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, od prawomocnego orzeczenia sądu powszechnego lub sądu wojskowego kończącego postępowanie w sprawie może być wniesiona skarga nadzwyczajna, o ile: (1) orzeczenie narusza zasady lub wolności i prawa człowieka i obywatela określone w Konstytucji lub (2) orzeczenie w sposób rażący narusza prawo przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, lub (3) zachodzi oczywista sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego – a orzeczenie nie może być uchylone lub zmienione w trybie innych nadzwyczajnych środków zaskarżenia.

2. Jak stanowi art. 95 pkt 1 u.SN w zakresie nieuregulowanym przepisami ustawy do skargi nadzwyczajnej, w tym postępowania w sprawie tej skargi, stosuje się w zakresie spraw cywilnych – przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego dotyczące skargi kasacyjnej, z wyłączeniem art. 398⁴ § 2 oraz art. 398⁹ k.p.c. Stosownie wyłączone zostały przepisy statuujące obowiązek zamieszczenia w skardze wniosku o jej przyjęcie

do rozpoznania i jego uzasadnienia, a także instytucji tzw. przedsądu. Tak wąskie określenie przepisów dotyczących skargi kasacyjnej, które nie znajdują zastosowania w odniesieniu do skargi nadzwyczajnej oraz postępowania w sprawie tej skargi, nie pozostawia wątpliwości, że pozostałe przepisy dotyczące skargi kasacyjnej znajdują zastosowanie. W szczególności wskazać należy art. 398⁴ § 1 k.p.c. określający wymagania konstrukcyjne skargi kasacyjnej, jako szczególnego środka odwoławczego. Wymagania te mają charakter wad nieusuwalnych i powodują odrzucenie skargi *a limine*. Podkreślić przy tym należy, że warunkiem wystarczającym, a zarazem koniecznym, do odrzucenia skargi jest brak któregośkolwiek z jej elementów konstrukcyjnych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 11 maja 2006 r., III CSK 144/06; 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08).

Artykuł 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. nakłada na wnoszącego skargę obowiązek przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie. W orzecznictwie Sądu Najwyższego w sprawach dotyczących skarg kasacyjnych ugruntowany jest pogląd, że brak wyczerpującego i spójnego uzasadnienia przytoczonych podstaw, stanowi wadę dyskwalifikującą pismo procesowe oraz musi prowadzić do odrzucenia skargi bez wzywania strony skarżącej do usunięcia braków (z ostatnich zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 września 2025 r., I CSK 55/25).

Pogląd ten przyjęty również został przez Sąd Najwyższy na kanwie spraw zainicjowanych skargami nadzwyczajnymi. W postanowieniu z 16 marca 2023 r., II NSNc 73/23, Sąd Najwyższy podkreślił, że odpowiednie stosowanie przepisów o skardze kasacyjnej prowadzi do wniosku, że brak uzasadnienia przesłanki ogólnej skargi nadzwyczajnej stanowi brak konstrukcyjny skargi, skutkujący jej odrzuceniem na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c. w zw. z art. 95 pkt 1 u.SN.

Uzupełniając powyższe należy przypomnieć szczególną rolę przesłanki ogólnej dla skargi nadzwyczajnej. Jak bowiem jednoznacznie wynika z art. 89 § 1 zd. 1 u.SN warunkiem koniecznym wniesienia skargi nadzwyczajnej jest konieczność zapewnienia zgodności prawomocnego orzeczenia sądu powszechnego lub sądu wojkowego kończącego postępowanie w sprawie z zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady

sprawiedliwości społecznej. Z tego też względu Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że samo wystąpienie przesłanki szczególnej wskazanej w art. 89 § 1 pkt 1-3 u.SN nie przesądza o konieczności wyeliminowania z obrotu wadliwego orzeczenia (z ostatnich zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 stycznia 2026 r., II NSNc 214/24).

Przypomnieć w tym miejscu należy, że stabilność oraz prawomocność orzeczeń sądowych, a także kształtowanych przez nie stosunków prawnych również jest zasadą konstytucyjną, wywodzoną z prawa do sądu (art. 45 ust. 1 w zw. z art. 2 Konstytucji RP), zaś odstępianie od niej powinno być podyktowane wyjątkowymi względami. Konsekwentnie stwierdzone uchybienia muszą być na tyle poważne, by wzgląd na całokształt zasady wynikającej z art. 2 Konstytucji RP nakazywał ingerencję w powagę rzeczy osądzonej (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 9 grudnia 2020 r., I NSNu 2/20). Ten punkt widzenia potwierdzał wielokrotnie Europejski Trybunał Praw Człowieka (dalej: „ETPCz”) podkreślając, że prawo do rzetelnego procesu musi być interpretowane w świetle zasady rządów prawa, będącej wspólnym dziedzictwem państw – stron Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (Dz.U. 1993, nr 61, poz. 284 ze zm.). Jednym z fundamentalnych aspektów rządów prawa pozostaje zaś zasada pewności prawnej, która przewiduje wymóg, by tam, gdzie sądy ostatecznie rozstrzygnęły jakąś kwestię, ich orzeczenie – co do zasady – nie było kwestionowane (zob. np. wyroki ETPCz z: 28 października 1999 r. w sprawie *Brumărescu przeciwko Rumunii*, skarga nr 28342/95, par. 61; 24 lipca 2003 r. w sprawie *Ryabykh przeciwko Rosji*, skarga nr 52854/99, par. 52; 6 października 2011 r. w sprawie *Agrokompleks przeciwko Ukrainie*, skarga nr 23465/03, par. 148).

Skarga nadzwyczajna jest zatem „wentylem bezpieczeństwa”, środkiem absolutnie ekstraordynaryjnym, który winien być wnoszony przez uprawniony podmiot tylko we wskazanych w ustawie sytuacjach i nie może być postrzegana jako instrument zainicjowania instancji kasacyjnej. Podstawy skargi nadzwyczajnej należy pojmować w sposób zawężający (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 24 czerwca 2020 r., I NSNc 49/19).

W uzasadnieniu do projektu ustawy zmieniającej treść art. 89 § 1 u.SN, w taki sposób, by pierwotna przesłanka wniesienia skargi nadzwyczajnej

realizowała *expressis verbis* naczelną zasadę ustroju Rzeczypospolitej Polskiej wywodzącą się z art. 2 Konstytucji, zostało podkreślone, że intencją ustawodawcy było dopuszczenie wniesienia skargi „tylko wtedy, gdy będzie to absolutnie niezbędne z punktu widzenia zasady demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej” (zob. uzasadnienie Poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw z dnia 2 maja 2018 r., druk nr 2480).

Biorąc pod wagę znaczenie przesłanki ogólnej dla instytucji skargi nadzwyczajnej potwierdzić więc należy, że brak uzasadnienia przesłanki ogólnej stanowi wadę konstrukcyjną skargi nadzwyczajnej skutkującą jej odrzuceniem *a limine*.

3. Niewątpliwie wskazanym brakiem formalnym dotknięta jest skarga w przedmiotowej sprawie. Prokurator Generalny w wywiedzionym środku zaskarżenia nie uzasadnił przesłanki ogólnej skargi nadzwyczajnej. Skarżący w uzasadnieniu odniósł się wyłącznie do zarzutów podniesionych w ramach przesłanek szczególnych. W konsekwencji skarżący nie wskazał, a tym bardziej nie wykazał, na czym polega niezgodność zaskarżonego orzeczenia z zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w szczególności przez wskazanie naruszonej zasady pochodnej wywiedzionej z art. 2 Konstytucji RP oraz sposobu jej naruszenia.

Na powyższe bez wpływu pozostają rozważania skarżącego dotyczące naruszenia art. 2 Konstytucji RP zawarte w ramach uzasadnienia zarzutu dotyczącego naruszenia pierwszej przesłanki szczególnej skargi nadzwyczajnej. Jak bowiem wynika z systematyki art. 89 § 1 u.SN oraz istoty poszczególnych przesłanek skargi nadzwyczajnej pomiędzy zakresem przesłanki ogólnej a zakresami przesłanek szczególnych skargi nadzwyczajnej zachodzi stosunek wykluczania się, a ściśle rzecz biorąc przeciwieństwa. Posłużenie się przez ustawodawcę zwrotem „o ile” jednoznacznie bowiem wskazuje, że okoliczność naruszenia przesłanki ogólnej, mimo iż logicznie oraz tetycznie uwarunkowana jest spełnieniem którejs z przesłanek szczególnych, pozostaje odrębna od okoliczności badanych przez Sąd Najwyższy w kontekście oceny spełnienia przesłanek szczególnych skargi nadzwyczajnej.

Jak wskazuje się w doktrynie rozłączność przesłanki ogólnej i przesłanek szczególnych skargi nadzwyczajnej aktualizuje po stronie wnoszącego skargę obowiązek wskazania, a następnie wykazania w sprawie zarówno przesłanki ogólnej, jak i przynajmniej jednej z przesłanek szczególnych. Jednocześnie nie można przyjąć, że zarzut dotyczący naruszenia zasady podstawowej lub pochodnej wywiedzionej z zasady demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej może zostać skutecznie podniesiony w ramach zarzutu naruszenia przesłanki szczególnej skargi nadzwyczajnej. Podobnie, wywody w tym zakresie muszą zostać wyraźnie wyodrębnione. W przeciwnym wypadku rozumowanie zaprezentowane w skardze dotknięte będzie błędem *ignoratio elenchi*, ocena zasadności skargi nadzwyczajnej nie będzie możliwa, a w konsekwencji pismo procesowe uznane zostanie za namiastkę środka zaskarżenia. Jak zaś wskazano wyżej brak wyczerpującego i spójnego uzasadnienia podstaw, na których skarżący opiera skargę, stanowi wadę dyskwalifikującą pismo procesowe (zob. O. Nawrot, K. Olszak, *Podstawa ogólna skargi nadzwyczajnej*, „Prawo i Więź” nr 4 (51) 2024, s. 383-384).

4. Skoro w badanej skardze nie zawarto uzasadnienia przesłanki ogólnej skargi nadzwyczajnej, uznać należało, że skarga nadzwyczajna nie spełniała wymagań konstrukcyjnych, determinujących istotę tego środka i warunkujących jego dopuszczalność. Tym samym skarga podlegała odrzuceniu jako niedopuszczalna (art. 398⁶ § 3 k.p.c.).

5. Odrzucenie skargi nadzwyczajnej, biorąc pod uwagę formalny charakter rozstrzygnięcia, nie musi generować dla powódek niekorzystnych skutków prawnych. W orzecznictwie Sądu Najwyższego sformułowany bowiem został pogląd, że „odrzucenie skargi nadzwyczajnej niweczy skutki procesowe związane z wniesieniem tego środka zaskarżenia. Zdaniem Sądu Najwyższego skarga odrzucona powinna być traktowana jako niewywołująca skutków, a zatem jako niewniesiona (...). Interpretując art. 90 § 1 u.SN należy również pamiętać, że w odniesieniu do skargi nadzwyczajnej, strona uzależniona jest od prawidłowości działania aparatu państwa, a konkretnie organu uprawnionego do wniesienia tej skargi. Strony i uczestnicy postępowania nie powinny ponosić negatywnych konsekwencji wynikających z nieprofesjonalnego działania podmiotów

uprawnionych do wniesienia skargi nadzwyczajnej, gdyż nie mają wpływu na sposób jej sformułowania, ani na ewentualne uchybienia formalne. Nie można *de facto* przypisywać im odpowiedzialności za niedostatki, które leżą wyłącznie po stronie organu państwa. Z perspektywy słuszności, nie do zaakceptowania jest, aby to właśnie strony ponosiły następstwa wadliwego działania tych podmiotów, ponieważ w istocie oznaczałoby to, że państwo po raz kolejny zawodzi jednostki – tym razem poprzez nieudolne skorzystanie z instytucji, która miała uczynić zadość wcześniejszym nieprawidłowościom orzeczniczym, będąc nie do pogodzenia z zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej” (wyrok Sądu Najwyższego z 26 lutego 2025 r., II NSNc 485/23).

Biorąc pod uwagę, datę wydania zaskarżonego orzeczenia – 10 stycznia 2024 r., termin na wniesienie skargi nadzwyczajnej z art. 89 § 3 u.SN, nie upłynął.

6. Zważywszy na liczne mankamenty skargi nadzwyczajnej, by zapewnić powódkom możliwość należytego realizowania ich praw przez organy Państwa i uniknięcia sytuacji, w której Prokurator Generalny ponownie wniesienie wadliwie skonstruowany środek zaskarżenia, Sąd Najwyższy za zasadne uznał odniesienie się do treści skargi nadzwyczajnej.

7. Jak wskazano powyżej, zarzut naruszenia zasady demokratycznego państwa prawnego nie może być skutecznie podniesiony w ramach pierwszej przesłanki szczególnej skargi nadzwyczajnej.

Co zaś się tyczy zarzutu związanego z zasadą określoną w art. 65 ust. 4 Konstytucji RP, wskazać należy, że regulacje ustawy zasadniczej nie dają podstaw do znacznych ingerencji w kwestie płacowe. Artykuł 65 ust. 4 Konstytucji RP gwarantuje jedynie pracownikom płacę minimalną. Obowiązku państwa nie stanowi zapewnienie obywatelom odpowiednio wysokich zarobków, a ich zwiększanie nie stanowi prawa wynikającego z ustawy zasadniczej. Artykuł 65 ust. 4 Konstytucji RP nakłada na ustawodawcę jedynie obowiązek określenia minimalnej wysokości wynagrodzenia za pracę oraz sposobu ustalania tej wysokości. Konstytucja nie reguluje też ani zasad ustalania wynagrodzenia za pracę, ani nie wymaga, by wynagrodzenie to wynikało czy to z ilości, czy to z jakości pracy

(zob. L. Garlicki, S. Jarosz-Żukowska, Artykuł 65, (w:) M. Zubki (red.) *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz*, t. II, Warszawa 2016).

8. W wyróżnionej części uzasadnienia odnoszącej się do naruszenia pierwszej przesłanki szczególnej skargi nadzwyczajnej, odnosząc się do nazewnictwa jej tytułu, skarżący pomylił zarzut naruszenia zasad lub wolności i prawa człowieka i obywatela określonych w Konstytucji (art. 89 § 1 pkt 1 u.SN) z zarzutem rażącego naruszenia prawa przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie (art. 89 § 1 pkt 2 u.SN). Ponadto, we wskazanej części, skarżący zamieścił rozważania dotyczące art. 76 oraz 45 ust. 1 Konstytucji RP, których naruszenie nie zostało objęte zarzutem.

9. Nie mogłyby zasługiwać na uwzględnienie również zarzuty rażącego naruszenia prawa materialnego – art. 3 ust. 1 i 4, art. 3 a ust. 1, art. 5a ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego niektórych pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych (Dz.U. 2022, poz. 2139) poprzez ich niewłaściwe zastosowanie, z uwagi na brak ich uzasadnienia w skardze nadzwyczajnej. Skarga nadzwyczajna, podobnie jak skarga kasacyjna, jest wysoce sformalizowanym środkiem zaskarżenia, który musi odpowiadać wymogom wskazanym w ustawie o Sądzie Najwyższym oraz w Kodeksie postępowania cywilnego, w przypadku skarg nadzwyczajnych rozpoznawanych w postępowaniu cywilnym. Sąd Najwyższy związany jest granicami skargi kasacyjnej. Nie może również poszukiwać uzasadnienia zarzutów w treści złożonego środka, a także zastępować skarżącego w wyrażaniu, precyzowaniu, czy też uzasadnianiu zarzutów. Rolą skarżącego jest wskazanie naruszonych przepisów, a także wyjaśnienie na czym naruszenie miało konkretnie polegać. Zarzuty, jak i ich uzasadnienie, powinny być szczegółowe, ścisłe i zrozumiałe, zaś uzasadnienie dodatkowo wyjaśniać, na czym wskazywane przez skarżącego naruszenie polegało oraz przedstawiać argumentację na poparcie wskazywanego przez skarżącego niewłaściwego zastosowania przepisu.

Powyższego w skardze nadzwyczajnej autorstwa Prokuratora Generalnego zabrakło, co musiałoby skutkować uznaniem zarzutów II i III za bezzasadne.

10. Istotnymi wadami dotknięta jest również skarga w zakresie części określonej jako „zarzut oczywistej sprzeczności istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego”. W istocie jedynie trzy pierwsze akapity uzasadnienia we wskazanej części odnoszą się do zarzutu określonego w tytule, przy czym akapit pierwszy wskazuje wyłącznie na możliwość do podniesienia określonego zarzutu, drugi powołuje orzecznictwo Sądu Najwyższego – Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych dotyczącego możliwości podniesienia zarzutu, zaś trzeci zawiera generalne, bliżej niesprecyzowane wskazanie na przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przez Sąd Okręgowy. Zauważyć przy tym należy, że uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia żadnej oceny dowodów nie zawiera, stąd też rodzi się pytanie, czego w istocie dotyczą rozważania skarżącego?

11. Jak wskazywał Sąd Najwyższy wyodrębnienie trzeciej podstawy szczególnej w art. 89 § 1 pkt 3 u.SN przełamuje obowiązujący w postępowaniu kasacyjnym zakaz powoływania zarzutów co do ustaleń faktycznych i oceny dowodów, ale nie zwalnia skarżącego z obowiązku przytoczenia naruszonych przepisów postępowania (np. art. 233 k.p.c.) oraz uzasadnienia, na czym polega owo naruszenie. Przeciwnie, ustawa wymaga, aby skarżący wykazał, że naruszenie tych przepisów jest oczywiste i dotyczyło istotnych ustaleń faktycznych (wyroki Sądu Najwyższego z: 20 czerwca 2020 r., I NSNc 21/20; 28 września 2020 r., I NSNc 51/19).

Przesłanka oczywistej sprzeczności istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego dotyczy ustaleń faktycznych poczynionych przez sąd. Zarzut ten można podnieść tylko wtedy, gdy zebrany w sprawie zakończony prawomocnym wyrokiem materiał dowodowy prowadzi do innych wniosków w zakresie ustaleń faktycznych niż te, które stały się podstawą orzekania, a zatem przedmiotem skargi nadzwyczajnej mogą być błędy w ocenie i interpretacji materiału dowodowego zebranego w sprawie. Sprzeczność ta jest niejako podwójnie kwalifikowana. Musi być oczywista i dotyczyć tylko istotnych ustaleń sądu. Oczywista sprzeczność ma miejsce wówczas, gdy jest zauważalna i niekwestionowana, widoczna nawet bez pogłębionej analizy materiału dowodowego. Istotność ustaleń sądu należy natomiast rozumieć jako ich wagę

dla rozstrzygnięcia sprawy (K. Szczucki, *Ustawa o Sądzie Najwyższym. Komentarz*, Warszawa 2021, s. 484 - 485).

Powyższych elementów w ramach zarzutu i jego uzasadnienia w skardze nadzwyczajnej autorstwa Prokuratora Generalnego zabrakło. Skarżący w żaden sposób nie wskazał, a tym bardziej nie wykazał błędów Sądu Okręgowego w ocenie i interpretacji materiału dowodowego zebranego w sprawie, a także tego, że miały one kwalifikowany charakter.

12. Końcowo odnieść się również należy do uzasadnienia skargi nadzwyczajnej w zakresie zaadresowania jej do Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego.

Zgodnie z art. 26 § 1 pkt 1 u.SN to do właściwości Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych należy rozpoznawanie skarg nadzwyczajnych. Właściwości w tej mierze nie posiada Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego. Konstytucyjność wskazanego przepisu w przepisany do tego sposób nie została zakwestionowana. Z kolei o niekonstytucyjności przepisu nie świadczą publicystyczne wypowiedzi przedstawicieli władzy wykonawczej i ustawodawczej. Wyeliminować powyższego przepisu nie mogą również orzeczenia TSUE czy ETPCz. Sposób zorganizowania organów wymiaru sprawiedliwości należy do materii, w której państwa członkowskie – w tym również Rzeczpospolita Polska – nie przekazały kompetencji Unii Europejskiej. Orzecznictwo TSUE formalnie nie stanowi źródła prawa europejskiego, a jedynie wiążącą jego wykładnię. Nie istnieje też żadna ratyfikowana przez Rzeczpospolitą Polską umowa międzynarodowa, która przekazywałaby Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej kompetencje lub umocowanie do dokonywania oceny ustanowionych przez prawo krajowe sądów lub wypowiedzania się w przedmiocie skuteczności wydawanych przez nie orzeczeń. Z kolei orzeczenia ETPCz odnoszą się wyłącznie do stwierdzenia naruszenia praw określonych EKPCz i podobnie jak orzeczenia TSUE nie stanowią źródła prawa (uchwała połączonych Izb Sądu Najwyższego – Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 3 grudnia 2025 r., I NZZP 7/25).

13. Na marginesie odnotować również należy dalece posuniętą niekonsekwencję Prokuratora Generalnego, który z jednej strony wskazuje na konieczność wyeliminowania z systemu prawnego instytucji skargi nadzwyczajnej z drugiej nie tylko wnosi skargę nadzwyczajną, ale w ramach jej uzasadnienia szeroko odwołuje się do orzecznictwa Sądu Najwyższego – Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych z zakresu skarg nadzwyczajnych. Niekonsekwencja ta w żaden sposób nie przekłada się naturalnie na możliwość wywiedzenia przez Prokuratora Generalnego skargi nadzwyczajnej od zaskarżonego wyroku, niemniej jednak wyjaśniać może wskazane wyżej wady konstrukcyjne.

14. Biorąc pod uwagę, że skarga nadzwyczajna obarczona jest nieusuwalnymi brakami formalnymi, Sąd Najwyższy – udzielając stosownego pouczenia co do zasad konstruowania skargi nadzwyczajnej, tak by działanie Prokuratora Generalnego faktycznie mogło wpłynąć na korzyść powódek – na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c. w zw. z art. 95 pkt 1 u.SN, odrzucił skargę nadzwyczajną.

Jednocześnie, na podstawie art. 398¹⁸ k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. w zw. z art. 95 pkt 1 u.SN, Sąd Najwyższy zniósł wzajemnie między stronami koszty postępowania wywołanego wniesieniem skargi nadzwyczajnej.

[P.Sz.]

[a.ł.]